

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské v právní věci žalobce **R. K.**, nar. ..., bytem Š. 1417, P. 4, zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2013, čj. 040258/2013/KUSK/OŽP-Bab,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Neratovice, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 29. 1. 2013, čj. MěÚN/04484/2013, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím vodoprávní úřad rozhodl tak, že se nepovoluje obnova řízení ukončeného jeho rozhodnutím ze dne 28. 4. 2011, čj. MěÚN/23005/2011, o povolení stavby „Protipovodňová ochrana obce Zálezlice“ (dále jen „stavba“).

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou. Tvrdí, že byl dotčen rozhodnutím vodoprávního úřadu o povolení stavby, a proto podal žádost o obnovu řízení s tím, že nikdy nevyslovil souhlas se zásahem do svých vlastnických práv v souvislosti s povolovanou stavbou. Podklady, na základě kterých byla tato povolena, jsou nepravdivé a absolutně neplatné. Údajný souhlas ze dne 3. 3. 2006 není souhlasem se stavbou, nýbrž pouze souhlasem

s výměnou, popřípadě prodejem pozemků tam uvedených, které však nejsou náležitě specifikovány v souladu s požadavky zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon, ve znění pozdějších předpisů, a proto jde o úkon neplatný. Totéž platí o smlouvě o uzavření budoucí kupní smlouvy ze dne 20. 1. 2006, ve které smlouvě není přesně vymezeno, o jakou konkrétní část pozemků by se mělo jednat, a chybí určení doby, do níž má být smlouva uzavřena. Rozhodnutí vodoprávního úřadu o povolení stavby tudíž bylo vydáno, aniž by byly splněny podmínky plynoucí z § 58 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). K tomu vodoprávní úřad nepřihlédl ani v prvním rozhodnutí týkajícím se obnovy řízení ze dne 29. 10. 2012 a ani poté, co bylo toto rozhodnutí žalovaným zrušeno. V tomto směru odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 130/2009-200, z něhož plyne, že k případné neplatnosti úkonů, jež měly být základem sporné daňové povinnosti, musí všechny orgány veřejné moci přihlížet z úřední povinnosti.

Proti tvrzení vodoprávního úřadu, že uplynula subjektivní promlčecí lhůta k podání návrhu na povolení obnovy řízení, žalobce namítá, že spisový materiál mu byl předložen až dne 8. 10. 2012, kdy se teprve seznámil s rozhodnutím vodoprávního úřadu o povolení stavby. Žalobce tvrdí, že dne 18. 6. 2012 mu prostudování spisového materiálu umožněno nebylo a tohoto dne s ním ani nebyl sepsován žádný úřední záznam. Dále žalobce uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí oproti předchozí argumentaci správních úřadů týkající se subjektivní lhůty přichází s novým tvrzením, a sice že vodoprávní úřad oznámil zahájení řízení o povolení stavby účastníkům veřejnou vyhláškou dne 2. 3. 2011 s tím, že v tomto oznámení bylo uvedeno, na kterých pozemcích bude stavba prováděna, přičemž v seznamu pozemků byly uvedeny i pozemky žalobce. Obdobně bylo účastníkům řízení doručováno i rozhodnutí o povolení stavby. Žalovaný také mění svůj názor na smlouvu o smlouvě budoucí ke kupní smlouvě ze dne 20. 1. 2006. S argumentací žalovaného ohledně stanovení počátku běhu lhůty k podání žádosti o obnovu řízení však žalobce nesouhlasí, neboť nikdy s provedením stavby nevyslovil souhlas. S rozhodnutím o vydání stavebního povolení se seznámil teprve dne 8. 10. 2012 v rámci nahlédnutí do spisové dokumentace. Dále upozorňuje na to, že již dne 22. 8. 2012 byl vodoprávnímu úřadu doručen jeho přepis, ve kterém k záměru stavby uvádí, že nikdy se stavbou nesouhlasil, a proto měl vodoprávní úřad rozhodnout o obnově řízení z moci úřední, a to dle § 100 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně shrnul postup vodoprávního úřadu v řízení o povolení stavby. Rovněž shrnul obsah správního řízení o žádosti žalobce na povolení obnovy řízení. K žalobním námitkám uvedl, že žalobce se v podstatné části žaloby zabývá důvody, proč smlouva o budoucí kupní smlouvě ze dne 20. 1. 2006 a jeho písemný souhlas k výměně pozemků ze dne 3. 3. 2006 jsou ve smyslu zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“) od počátku neplatné. Žalovaný nezpochybňuje, že uvedené písemnosti mohou být ve smyslu občanského zákoníku neplatné, tato skutečnost však nebyla předmětem rozhodnutí vodoprávního úřadu ani předmětem rozhodnutí žalovaného. Jejich podstatou byl závěr o tom, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 100 odst. 2 správního řádu. Tuto podstatu věci však žalobce nenapadá.

Žalovaný dále uvádí, že i kdyby smlouva o budoucí smlouvě kupní byla neplatnou smlouvou budoucí, mohla by mít náležitosti jiného právního úkonu, kterým by stavebník doložil, že má k pozemkům tzv. jiné právo ve smyslu § 58 stavebního zákona z roku 1976. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že změnil svůj právní názor oproti právnímu názoru

uvedenému v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2012, žalobce totiž uvádí tvrzení vytržená ze souvislého textu odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Navíc předmětem žalobou napadeného rozhodnutí není posuzování platnosti uvedených písemností v rozsahu občanského zákoníku, ale pouze přezkoumání rozhodnutí vodoprávního úřadu o nepovolení obnovy řízení z důvodu nedodržení podmínek stanovených v § 100 odst. 2 správního řádu. Pokud jde o počátek běhu tříměsíční lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení stanovené v uvedeném ustanovení, považuje žalobce za tento počátek den 16. 5. 2011, což je den sejmutí rozhodnutí o povolení stavby, které bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Předmětem odvolacího řízení pak nebylo posuzování otázky, zda byly dány důvody, aby vodoprávní úřad rozhodl o obnově z moci úřední. Žalovaný proto navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu soudního a správního spisu vyplynuly pro věc tyto podstatné skutečnosti: Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2011 vydal vodoprávní úřad povolení na stavbu protipovodňové hráze v obci Zálezlice. Tato stavba se nacházela na pozemcích řady jiných osob odlišných od stavebníka, mj. na pozemcích č. PK 922, parc. č. 154/1, 155 a 1057 v k. ú. Zálezlice, jejichž spoluvlastníkem byl žalobce. Ve vztahu k těmto pozemkům v řízení o povolení stavby stavebník předložil písemnost nazvanou smlouva o budoucí kupní smlouvě ze dne 20. 1. 2006 a písemný závazek žalobce ze dne 3. 3. 2006. Tyto doklady považoval vodoprávní úřad za doklady o tzv. jiném právu ve smyslu § 58 stavebního zákona z roku 1976. Zahájení tohoto řízení oznámil vodoprávní úřad veřejnou vyhláškou ze dne 2. 3. 2011 vyvěšenou na úřední desce vodoprávního úřadu a úřední desce obce Zálezlice. Stejným způsobem bylo doručováno i rozhodnutí o povolení stavby ze dne 28. 4. 2011, které bylo všem účastníkům včetně žalobce doručeno dne 16. 5. 2011. Proti tomuto rozhodnutí se žádný z účastníků, tj. ani žalobce, neodvolal a rozhodnutí tak nabylo právní moci. Dne 1. 10. 2012 podal žalobce u vodoprávního úřadu žádost o obnovu řízení. Tuto žádost odůvodnil tím, že smlouva o budoucí kupní smlouvě je od počátku neplatná, neboť neobsahuje datum, do kdy má být tato smlouva uzavřena. Neplatný je podle žalobce též souhlas s odprodejem pozemků parc. č. 154/1, 155 a 157, neboť tyto pozemky nejsou náležitě specifikovány. O této žádosti vodoprávní úřad rozhodl nejprve rozhodnutím ze dne 29. 10. 2012, které však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 2. 2012 zrušeno a věc byla vodoprávnímu úřadu vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že se vodoprávní úřad nezabýval dodržením podmínek stanovených v § 100 odst. 2 správního řádu. To vodoprávní úřad v pořadí druhém rozhodnutí ze dne 29. 1. 2013 učinil a rozhodl, že obnova řízení se nepovoluje pro nesplnění těchto podmínek. Toto rozhodnutí bylo posléze rozhodnutím žalovaného napadeným žalobou potvrzeno.

Důvodem zamítnutí návrhu žalobce na obnovu řízení bylo nenaplnění podmínek § 100 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

S důvody žalobou napadeného rozhodnutí se žalobní body z velké části míjí. Žalobce se se v žalobě zejména zabývá otázkou, zda smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy ze dne 20. 1. 2006 a souhlas ze dne 3. 3. 2006 jsou platnými právními úkony z hlediska § 36 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964 a zda mohly být podkladem prokazujícím, že stavebník má k pozemkům, které nevlastní, jiné právo ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona z roku

1976, tj. problematikou, kterou uplatnil jako důvod návrhu na obnovu řízení. Tato však otázka nebyla předmětem žalobou napadeného rozhodnutí a je proto nadbytečné se jí v přezkumném řízení soudním zabývat.

Proti důvodům, na kterých stojí žalobou napadené rozhodnutí, se žalobce vymezuje v závěru žaloby, kdy brojí proti úvaze o stanovení počátku lhůty k podání návrhu na obnovu řízení. Namítá, že jelikož nikdy se stavbou nevyslovil souhlas, nemohl předpokládat, že správní orgán vydal rozhodnutí o povolení stavby. Takový výklad by totiž znamenal, že by se musel pravidelně dostavovat na stavební úřad a zjišťovat, zda není vedeno stavební řízení dotýkající se jeho pozemků. Proto tvrdí, že se s rozhodnutím o povolení stavby seznámil až dne 8. 10. 2012 při nahlížení do spisu.

Těmto námitkám žalobce však soud nepřisvědčil. Žalobce byl účastníkem řízení o povolení stavby. Oznámení o zahájení tohoto řízení mu bylo doručeno v souladu s tehdejší právní úpravou veřejnou vyhláškou (§ 61 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976) a stejným způsobem mu s ohledem na § 69 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 bylo doručeno též rozhodnutí o povolení stavby. Proti tomuto rozhodnutí se mohl bránit odvoláním, což neučinil. Jako důvod obnovy ovšem uvádí skutečnosti, které mohl v odvolání uplatnit, neboť se vztahují k podkladům stavebního povolení a jejich podstatou je pouze právní posouzení těchto podkladů. Návrh na obnovu řízení tudíž nestaví na skutečnostech, které v době stavebního řízení neexistovaly nebo mu nebyly známy. Tento závěr je pak podstatný i z hlediska posouzení počátku běhu lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení, kterou lze podat do 3 měsíců ode dne, kdy se žadatel o důvodu obnovy řízení dozvěděl. Jelikož bylo žalobci rozhodnutí o stavebním povolení doručeno veřejnou vyhláškou dne 16. 5. 2011, který byl posledním dnem doby, po kterou bylo toto rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce vodoprávního úřadu (§ 25 odst. 2 správního řádu), je tento den dnem určujícím počátek běhu lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že se žalobce nejpozději v tento den s uvedeným rozhodnutím fyzicky neseznámil. Žalobce nemůže úspěšně argumentovat tím, že se s rozhodnutím seznámil až dne 8. 10. 2012, neboť toto a ani jakékoli dřívější seznámení se s rozhodnutím po dni 16. 5. 2011 již nemá právní účinky. Proto vymezuje-li se žalobce proti tomu, že by se s rozhodnutím měl seznámit dne 18. 6. 2012, jde o otázku pro věc nepodstatnou.

Po žalobci tedy v souladu se zásadou, že bdělým náleží práva, lze požadovat, aby se aktivně zajímal o dění na svých pozemcích, zejména věděl-li, respektive vědět měl a mohl, že se v obci Zálezlice plánuje výstavba protipovodňových opatření (řízení o vydání stavebního povolení bylo zahájeno již v roce 2006 a přerušeno z důvodu komplexních pozemkových úprav v obci). O tom soud nemá pochyb, a to zejména s ohledem na listiny, které v této souvislosti žalobce podepsal. Těmito listinami je souhlas ze dne 3. 3. 2006 týkající se protipovodňové ochrany obce Zálezlice, ve kterém souhlasí s výměnou či prodejem určitých pozemků, a smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy ze dne 20. 1. 2006, ve které se žalobce zavazuje, že obci Zálezlice v budoucnu prodá část svého pozemku. Na tom, že žalobce musel vědět o plánech obce a tedy lze po něm požadovat aktivní přístup k ochraně jeho vlastnických práv, nemůže nic změnit ani případná neplatnost uvedených právních úkonů.

Soud nepřisvědčuje ani námitce, že žalovaný během správního řízení měnil právní názor. Toto tvrzení nemá ve správním spise oporu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného nemůže být ani skutečnost, že žalovaný oproti rozhodnutí vodoprávního úřadu, který počátek této lhůty stanovil na 18. 6. 2012, kdy se žalobce měl seznámit s obsahem správního spisu, změnil argumentaci s tím, že tímto dnem je den 16. 5. 2011, tj. den kdy bylo žalobci veřejnou vyhláškou doručeno rozhodnutí vodoprávního úřadu o povolení stavby. Nejde totiž o zásadní

změnu důvodu, pro který byla žádost o obnovu řízení zamítnuta, ale pouze o jeho upřesnění, přičemž takový postup je v souladu se zásadami odvolacího řízení.

Žalobce se svými námitkami neuspěl a jiný důvod, pro který by bylo třeba vyhovět žalobě, soud neshledal. Žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. července 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová